

VUI LÊN

Nguyễn Ngọc Thế

Cùng với Giáo hội, chúng ta đang sống qua những ngày chay tịnh. Nói cách khác, chúng ta đang cùng với Chúa Giêsu đang sống những ngày trong sa mạc hoang vắng. Nói đến sa mạc, gợi cho chúng ta một quang cảnh với những gì thanh vắng, yên tịnh, xa cách một thế giới đầy những ồn ào, xô bồ, tranh chấp, hận thù, ghét ghen. Tuy nhiên, chúng ta đang đi vào sa mạc bằng tinh thần để được gặp gỡ Chúa Giêsu.

Hãy tưởng tượng xem, sau những ngày chay tịnh, Chúa Giêsu sắp sửa bước vào giai đoạn đầy thử thách nhất của cuộc đời. Chúng ta hãy dành một khoảng thời gian thật ngắn ngủi để đổi bước theo chân Chúa đi vào Vườn Cây

Dầu. Cùng đi với Chúa Giêsu có vài môn đệ cũng theo Ngài. Trời đã sập tối. Vườn Cây Dầu vốn đã hoang vu, giờ trở nên hoang vắng lạ thường. Chim chóc đã trở về tổ. Thình thoảng gió từ đâu thổi về làm khẽ rung những cành cây ô-liu. Ánh trăng yếu ớt cố chiếu xuyên qua các cành cây. Một sự tĩnh mịch khác thường càng làm tăng thêm vẻ huyền bí của trời đêm.

Chúa Giêsu đang từ từ bước vào Vườn Cây Dầu. Ngài căn dặn với vài môn đệ dừng chân tại một nơi nào đó, và Ngài tiếp tục tiến xa hơn. Ở đó Ngài đã phủ phục trên một tảng đá và tha thiết nài xin: "Lạy Cha, nếu có thể, xin cho con khỏi chén đắng này. Nhưng xin đừng theo ý con, mà tùy ý Cha định liệu." Sau những lần nài nỉ như thế, Chúa Giêsu vẫn không nghe thấy lời đáp trả nào từ trên cao. Căng thẳng quá! Tinh thần Ngài vô cùng buồn bã. Chén đắng gì đây? Phải chăng là những cực hình, những roi vọt, những sỉ vả, và đặc biệt là những bội phản của các môn đệ chỉ thiết của mình, và cuối cùng phải chịu đóng đinh vào Thập giá.

Giờ quyết định đã điểm. Từ xa xa có đoàn người đang tiến vào Vườn Cây Dầu. Họ cầm đuốc để soi đường đi, rồi nào là gậy gộc, dáo mác như đi bắt một kẻ trộm cướp. Dẫn đầu là một chàng thanh niên, râu tóc xồm xoàm, dáng hung tợn. Trong lòng chàng thanh niên này đang mang một nỗi niềm ray rứt: đồng tiền đang làm tâm thần y mờ ám, và y trầm nghĩ, chẳng lẽ vì mấy chục đồng bạc mà đạ tâm đi nộp Con người, là chính Thầy mình. Đây cũng là tâm trạng chung của con người trước mãnh lực, sự lôi cuốn của đồng tiền. Những điều xấu không muốn làm nhưng vẫn cứ làm như thánh Phaolô đã nói: "Điều xấu tôi không muốn làm thì tôi lại làm, còn điều tốt tôi nên làm thì lại không làm."

Chúa đã bị bắt và dẫn đi trong đêm tối. Người ta thường thi hành những thủ đoạn mờ ám, đem tối trong lúc ban đêm. Những người có tâm địa như thường hay sợ ánh sáng. Bóng đêm là môi trường thích hợp của chúng. Các môn đệ bây giờ cũng bắt đầu xa lánh Thầy vì sợ liên lụy. Đây cũng là tâm trạng của những người đang theo Chúa, nhưng vì gặp những nghịch cảnh, những khó khăn của thời cuộc, những đe dọa có thể tác hại đến mạng sống của mình nên bằng cách nào đó đã tránh né hay "tạm rút lui" để khỏi bị ảnh hưởng đến bản thân của mình. Họ đã, hoặc để mặc hoặc buông xuôi "để xem con tào xoay vắn đến đâu" mà không mấy quan tâm đến những gì đang xảy ra quanh mình, với anh em đồng loại đang sống trong nghèo đói hay đang trải qua những thách đố nặng nề.

Ngay cả vị tông đồ Phêrô, người đã từng theo Chúa, đã từng yêu mến Thầy thăm thiết, từng thề non hẹn biển, từng thề sống chết với Thầy, nhưng khi Thầy gặp nạn, chẳng những tìm cách lánh xa Thầy, và tệ hơn nữa, khi bị một người đàn bà đang có mặt nơi tiền đình của tòa án đang xử án Chúa, bỗng phát hiện ông Phêrô và nói: "đây chính là môn đệ và là người cùng quê quán với Ông Giêsu" thì ông đã chối bai bãi rằng, "tôi không biết chị đang nói gì, tôi không biết Ông Giêsu là ai (!)" Những ngày sau đó, Chúa Giêsu đã chịu bao cực hình không thể tưởng tượng được. Rồi vào một buổi chiều nắng hanh vàng, một buổi chiều xuân rạng rỡ, sau khi thân Chúa kéo lê cây Thập giá nặng nề để tiến lên đỉnh đồi Golgotha, và cùng đi bên cạnh, có mấy tên lý hình la mắng thúc giục Ngài hãy tiến bước. Sức đã kiệt vì những đêm qua bị tra tấn, hành hung, nhục mạ. Ngài đã ngã quy nhiều lần Cuối cùng, Ngài đã bị treo trên cây Thập tự, giữa hai tên trộm cướp. Ngài đã chịu chết cách nhục nhã như thế mà không một lời ta thán cũng chỉ vì hai chữ "YÊU THƯƠNG" đối với con cái loài người. Đây chính là "Chiên Thiên Chúa, Đấng đã đến để xóa tội trần gian."

Điều đáng làm cho chúng ta cần phải suy nghĩ luôn luôn và tâm niệm mỗi ngày hầu tỏ lòng biết ơn vì sự hy sinh vô bờ của Chúa Kitô, là khi chết đi, Ngài đã để lại cho chúng ta một món quà vô giá, một dấu chỉ lạ lùng để cho con cái loài người muôn đời tri ân, tôn vinh, thờ phượng: Đó là Bí Tích Thánh Thể. Ngày đêm Chúa vẫn ở kề cạnh với chúng ta để nên Bạn tri âm trong những ngày

chúng ta sống nơi khách đày đầy những buồn thảm, truân chuyên, và cũng là của Ăn Đàng khi chúng ta sắp lìa khỏi cõi trần. Chính vì thế, từ nơi nhà tạm nhỏ bé Ngài vẫn mong chờ chúng ta đến viếng thăm, an ủi Ngài. Cố Lm. nhạc sĩ Đạo Minh đã rất tâm tình ghi những lời trong một bản thánh ca như sau: "Kìa Thánh giá, lưỡi đồng, đinh sắt, mào gai. Như vang lên, như cao rao nhắc ơn cao đầy. Các vết tích của Cha kêu mời con... Kìa ở trong thánh đường leo lét đèn chong. Đêm năm canh Cha cô đơn chẳng một ai ở cùng. Tiếng Thánh giá, hoa đèn kêu mời con. Nhắc nhớ đến Cha lành mà yêu mến đội ơn."

Những ngày trong Tuần Thánh, mọi người đều sốt sắng bước đi với Giáo hội trên đường khổ nạn của Chúa. Và trong đêm Thứ Bảy Thánh, vọng Phục Sinh, ta hãy lắng nghe bài Ca Tiền Tụng mà vị chủ tế sẽ trịnh trọng cất lên tiếng hát: "HÃY VUI LÊN" như để kêu gọi mọi con cái Chúa hãy cùng nhau biểu tỏ nỗi mừng vui tột cùng, vì Chúa Kitô đã chết và Ngài đã sống lại rồi. Còn niềm vui nào to lớn và vinh hiển bằng, vì "chính Chúa là nguồn ánh sáng và là Đấng cứu độ của chúng ta - Alleluia."

Nguyễn Ngọc Thế
(PS 2009)